

A polgármester megtérése

Kevés nyár volt ilyen nagyszerű. Se nem forró, se nem hűvös, se nem száraz, se nem esős. Idilli. Csak a politika rontotta el. Alaposan.

Vies tábornok váratlanul visszatért száműzéséből. A húszévnyi majdnem demokrácia után puccsal magához ragadta a hatalmat. Nagyszerű volt az idő azon a napon. Az égen egyetlen felhőcske sem volt. A fővárosban egymás után tartóztatták le a politikusokat.

Gaule polgármester rövid krízisen esett át. Már kezdett megbékülni további sorsával. A feleségét a gyerekekkel együtt még reggel elküldte nővéréhez. Aztán bepakolta a legszükségesebb holmikat. Végül egy palack borral találkozott. Együtt várták a letartóztatását. Vies tábornoknak bizonyára megvannak az odaadó segítői. Azok is valószínűleg alapos szadisták lehetnek. Nagyon sokáig nem hagyják saját levében főni. Közelgett az alkonyat. És semmi. A polgármestert érzélgősség fogta el.

Elővette a családi albumot, hogy utoljára még lássa magát. Sokáig nézegette a képeket. Gyerekkor, esküvő, az első kislánya, a második. Mennyi fájdalom, gyönyörűség rejlik minden kép mögött. Mennyi gyöngédség és fáradtság. A palack már szomjasabb volt, mint ő maga. Észre sem vette, hogy közben besötétedett. Allát a tenyerébe támasztotta. Hirtelen nagy nyugalom szállta meg önmagával szemben. Mégsem élt hiába, történjék bármi. Mégiscsak hagyott valamit maga után.

Kis ideig még gondolatban átfutott az egyes képeken. Hirtelen eszébe jutott egy mozzanat, egy kép, amelyen a felesége látható, amikor megismerkedtek egy szalagavatón. Hol lehet az a kép? Ösztönösen kihúzta az első fiókot, és kivett belőle egy csomó, levelezőlap nagyságú fényképet. Türelmetlenül kezdett el lapozni. Nahát! Mindjárt a harmadik képen ott látta magát tábornoki egyenruhában Vies tábornok régi rezsimének vezérkari tisztjeként.

Majdnem elfelejtette.
Előfordul.

(Vércse Miklós fordítása)

teremtsünk új korszakot...

(Csiba Zsolt úrnak)

...ha őt keressük, türelmetlenségünk mélyeinek tükreire, odalenn, vagy fenn – a terjeteg végtelenekben, e sebes zöldjébe gyakran olvadó személyiségnek... kinek hengerlő görgetegei seprik hangját, amit meg kell hogy halljon-e romosuló

világ... a rajta lankadatlanba láttatott habozatokon – hol várja, gondolatai hervadhatatlanságát... mikor tikkasztó fáratagát, csillagozódó homlokára húzza... eltünedeztetve hajlékába, magát csitítgatva, örök fásulatlanságának hódolva... ahogy tépődik, tegnapi haloványsága... és máris kiáll, kókatlanságának szikláján – ízzatlan jajdulatai nyulatán... ahol csónakja evezésre buzdítón rákiált – „gyere, szálljál ide be, rám, csak sűrűlva talpaddal deszkám alját, hisz tartogasd jutalmam napjára, sértetlen felületem honát... mikor karolólag szakadozik ránk a lágy kiáltás, hogy töröljük csüggettségünk minden nyomát, s ne tiporjuk e vízen szállítónk derék fenekének, felkarcolhatatlan lakkozott színének pazarlatát... s csak szálljunk vele, messze-messze, hol sejtéseink hevernek, a ránk haladó napok – sérthetetlen felületein... s teremtsünk új korszakot, a lobogtató víz rózsákon... és látomásaink enyészthetlensége győzelemre vigye szemeinket... nemcsak ilyeneket, ezeket nézve... hanem mindent, ami most csirázón reped, életünkben kifele... s áldomását hozná, lelkeink hangszereinek kíséretében, az erre forduló, tapsolataival reánk mosolygók, fáradhatatlanságukat is nekünk adódón... örökké, zenénkre kiszomjuzón

Simon Anikó: Életkövek 3.